

În casa Ta...

Danab

În casa Ta, eu am trăit ca fiu, iubit de Tine
Era frumos.. înălțător.. te știam lângă mine
Furtuna când bătea în geam, tu mă priveai senin
Și îmi spuneai: -"să nu te temi, să fii de pace, plin.."

Mă luai de mână-mi arătai ce frumos răsar zorii..
Din inimă când îmi vorbeai.. mă cuprindeau fiorii
Iubirii, venită de Sus ce-n lacrimi se va frânge
Pentru fiul de-acasă dus, va sta-ntinsa pe-o cruce!

Tu îmi vorbeai de vrăbii ce cântau voiase-n lunci:
"-De-ți va fi foame, copile drag, să nu te temi atunci,
Așa cum Eu le îngrijesc să aibă mereu hrană
Mai mult pe tin te prețuiesc! Mai mult.. să nu ai teamă!"

Și îmi spuneai de crinii albi, ce cresc mereu pe câmp:
"-Ca ei, nici Solomon n-a fost așa-mbrăcat, nicicând,
Ei nici nu torc și nici nu țes.. Doar Eu îmbrac în Slavă
toți crinii care astăzi sunt.. iar mâine vor fi pleavă!"

Dar am plecat din casa Ta.. și ți-am cerut averea
O hotărâre ce lăsa în urma ei, durerea
Unui părinte întristat cu brațele-I deschise
Pentru acel ce n-a crezut cuvintele promise...

Și am plecat în lumea mea.. și ți-am trădat iubirea
Tu mă priveai cu ochii blânzi ce-nrourau privirea
Averea toat-am risipit.. și m-am tot dus în lume
Și înapoi n-am mai privit, uitând de al Tău Nume...

Ce grea mi-e inima... ce grea! Când simte iar povara
În jur nu am pe nimenea, să-mi înțeleagă starea
Ce mult aș vrea ca să mai fiu cum am mai fost odată
În starea când eram copil, în dragostea curată?

Acum privesc în urma mea.. ce întristată-i zarea
Și florilor.. cum aș putea să le redau culoarea?
Cum aș putea să te privesc în ochii Tăi, Părinte
Când pentru mine, ei au dat doar lacrimi.. lacrimi sfinte..?

Cum aș putea să vin acum.. să-ți cer din nou iertare
Averea Ta-i.. făcută scrum.. cum să-ți cer îndurare?
M-apropii de-ale Tale porți... dar sufletul îmi plânge

Când știu că pentru mine, Tu, blând Te-ai jertfit pe-o cruce...

Mai vie-mi pare amintirea celor trăite-odată
În vremea când simțeam în piept iubirea ta, curată...
Și câte flori și primăveri erau atunci pe Cale
Când nu purtam grele poveri... și nu mergeam agale...

Îmi era duhu-nflăcărat... și plin de-a Ta, credință
Eram în Casa Ta, odat!... în vremi de pocăință...
M-așez la crucea Ta, căci știu... nu-i un alt loc mai bun
Ca din sufletul meu, pustiu, păcatul să ți-L spun:

Am rătăcit pe calea Ta... n-am stat în ascultare
Și n-am știut ce greu va fi la roșcovele-amare
Și n-am știut ce dor de sus, mă va chema mereu
Prin Glasul Domnului Isus să vin la Dumnezeu...!

O, n-am știut că-s rătăcit... dar port Sfântul Tău nume
Și știu, mereu Tu m-ai iubit... și m-ai chemat din lume,
Dar azi, eu vin.. la crucea Ta, cu haina-mi zdrențuită...
Primește-mă Părinte Sfânt... în casa Ta, iubită!

Azi vreau.. azi vreau Părinte drag.. să-mi dai în suflet, Harul
Să nu mai fiu cel rătăcit.. să nu mai fiu hoinarul
Deschide-ți cerul minunat.. fă zorii, să răsară
Și pentru mine! Și iertat să fiu, O, Doamne, iară...

Și să rămân la crucea Ta... să simt în piept fiorul...
Să nu mă mai lepăd de ea și să nu-ți mai duc dorul...

03.10.2015
Daniela Banita